

Marisa Mejer

BILA
JEDNOM
JEDNA...
Pepeljasta

PRVA KNJIGA LUNARSKE HRONIKE

Prevela
Vesna Stojković

■ Laguna ■

Naslov originala

Marissa Meyer

CINDER

Copyright © 2012 by Marissa Meyer

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Mojoj baki Samali Džouns,
sa više ljubavi nego što bi ikada stalo na ove stranice.*

Prva

KNJIGA

*Oduzeli su joj njenu predivnu odeću,
obukli je u staru sivu košulju
i dali joj drvene cipele.*

Prvo

POGLAVLJE

ŠRAF U PEPINOM ČLANKU BIO JE ZARĐAO, UREZANI KRSTIĆI

izlizali su se i pretvorili u izreckani krug. Zglobovi šake boleli su je od guranja šrafčigera u članak dok je, okrećući ga uz škripu, pokušavala da odviše šraf. Kad ga je izvukla dovoljno da ga izvadi svojom prostetičkom čeličnom šakom, tanušni zarezi sasvim su nestali.

Bacivši šrafčiger na sto, Pep se uhvatila za petu i cimnula stopalo iz čašice. Vrhove prstiju opržila joj je nekakva varnica i ona se, trgavši, izmače, ostavivši stopalo da visi o spletu crvenih i žutih žica.

Skljokala se, zastenjaviši od olakšanja. Na krajevima tih žica lebdeo je osećaj nesputanosti – slobode. Četiri godine prezirala je to premalo stopalo i zaklela se da više nikada neće staviti to đubre. Nadala se samo da će se Ajko uskoro vratiti sa zamenom.

Pep je bila jedini mehaničar na nedeljnoj pijaci u Novom Peking u koji nudi sve usluge te vrste. Nije imala natpis, jedino su police sa rezervnim delovima za androide kojima su bili nakrcani zidovi njene tezge ukazivali na to čime se bavi.

Bila je nagurana u mračni kutak između prodavca mrežnih ekrana i prodavca svile, koji su se obojica non-stop žalili na oštar miris metala i ulja koji je dopirao iz Pepine tezge, iako je obično preovladavao miris medenjaka iz pekare s druge strane trga. Pep je znala da jednostavno ne vole što su pored *nje*.

Isflekani stolnjak odvajao je Pep od posmatrača u prolazu. Trg je bio ispunjen kupcima i uličnim prodavcima, decom i bukom. Uzvicima ljudi koji se cenjkaju sa prodavcima-robotima, pokušavajući da ubede kompjutere da spuste svoju dobit. Brujanjem identifikacionih skenera i monotonim glasovnim izdavanjem računa dok je novac prelazio sa jednog na drugi račun. Mrežnim ekranima kojima su sve zgrade bile prekrivene i koji su ispunjavali vazduh žagorom reklama, izveštaja sa vesti, tračeva.

Pepin slušni interfejs prigušio je buku u statično tandrkanje, ali danas se među ostalima izdvajala jedna melodija koju nije mogla da zaguši. Grupica dece stajala je odmah ispred njene tezge i pevušila – „Vetar pepeo nosi i sve nas pokosi!“ – a onda su se histerično nasmejali, popadavši na pločnik.

Na Pepinim usnama zaigrao je osmeh. Ne toliko zbog dečije pesmice, sablasne pesme o bolesti i smrti koja je tokom poslednje decenije ponovo postala popularna. Od nje joj je pripala muka. Ali svidelo joj se kako su prolaznici pogledali decu kad su se kikoćući prostrla po pločniku. Kupci su gundali što moraju da obilaze klupko tih tela i Pep je obožavala decu zbog toga.

„*Sunto! Sunto!*“

Pepino raspoloženje splasnu. Ugledala je Čeng Saču, pekarku, kako se u kecelji prekrivenoj brašnom probija kroz gomilu. „*Sunto, dolazi ovamo! Rekla sam ti da se ne igraš blizu...*“

Sača je uhvatila Pepin pogled, stisla usne, a onda zgrabila sina za ruku i okrenula se. Dečak je zacvileo, vukući noge dok mu je Sača zapovedala da se ne udaljava od njihove tezgje. Pep je nabrala nos, gledajući pekarku kako se udaljava. Preostala deca se razbežaše u gužvu, ponevši sa sobom svoj vedri smeh.

„Nije baš da su žice zarazne“, promrmljala je Pep svojoj praznoj tezgi.

Istegavši se tako da su joj zapucketali pršljenovi, izvukla je prljave prste kroz kosu, podigavši je u neuredni rep, a onda dohvati svoje pocrnele radne rukavice. Najpre je pokrila svoju čeličnu šaku i, mada joj se desni dlan istog trena oznojio u debeloj tkanini, osećala se lagodnije sa navučnim rukavicama koje su skrivale njenu galvanizovanu levu šaku. Raširila je prste da se oslobodi grča koji ju je uhvatio u mesnatom korenu palca od stiskanja šrafčigera i još jednom začikljila u gradski trg. Ugledala je mnoštvo zdepastih belih androida u vrevi, ali nijedan od njih nije bila Ajko.

Uzdahnuvši, Pep se nagla nad kutiju s alatom ispod radnog stola. Pošto je prekopala po neuređenoj gomili šrafčigera i francuskih ključeva, izvukla je klešta za osigurače koja su već dugo bila zatrpana na dnu. Odvojila je, jednu po jednu, žice koje su još uvek povezivale njeno stopalo i članak, pri čemu je iz svake izletela majušna varnica. Nije ih osetila kroz rukavice, ali ju je njen displej na mrežnjači korisno obavestio da gubi vezu sa nogom.

Pošto je cimnula poslednju žicu, njeno stopalo, zazvečavši, pade na pod.

Odmah se osetila razlika. Prvi put u životu osećala se... kao da nema težinu.

Napravila je na stolu mesta za odstranjeno stopalo, uspravivši ga poput svetinje među francuskim ključevima i

navrtkama, a onda se ponovo nadvila nad članak i očistila nekom starom krpom prljavštinu iz čašice.

TUP.

Pep se trgla, udarivši glavom u donju stranu stola. Odgurnula se ispod radnog stola, a njen namrgođeni pogled najpre se zaustavio na beživotnom androidu koji je stajao na njenom radnom stolu, a onda na čoveku iza njega. Ugledala je zapanjene bakarnosmeđe oči i crnu kosu koja mu je padala preko ušiju i usana. Sve devojke u zemlji su im se divile.

Njen namršteni pogled iščeze.

I njegovo iznenađenje bilo je kratkog veka, rastopivši se u izvinjenje. „Izvini“, rekao je. „Nisam znao da nekog ima pozadi.“

Pep ga je jedva čula jer joj je mozak skroz zablokirao. Dok joj je srce sve brže lupalo, njen displej na mrežnjači skenirao je njegovo tako poznato lice, pošto ga je godinama gledala na mrežnim ekranima. Delovao je viši u stvarnosti, a siva dukserica sa kapuljačom sasvim se razlikovala od fine odeće u kojoj se obično pojavljivao, ali Pep je, posle samo 2,6 sekundi skeniranja uspela da izmeri tačke njegovog lica i poveže ga sa internet bazom podataka. Sekund kasnije displej joj je rekao ono što je već znala; detalji su se zelenim slovima ispisivali u dnu njenog vidnog polja.

**PRINC KAJTO, PRESTOLONASLEDNIK ISTOČNOG
KOMONVELTA.**

ID #0082719057

ROĐEN 7. APRILA 108 T. E.

**SLEDI 88.987 POJAVLJIVANJA U MEDIJIMA, OBRNU-
TIM HRONOLOŠKIM REDOM**

**OBJAVLJENO 14. AVGUSTA 126 T. E.: 15. AVGUSTA
BIĆE ODRŽANA KONFERENCIJA ZA MEDIJE KOJU ĆE**

**VODITI PRESTOLONASLEDNIK KAJ I NA KOJOJ ĆE SE RAZ-
GOVARATI O ISPITIVANJIMA LETUMOZE KOJA SU U TOKU,
KAO I O EVENTUALNIM NAZNAKAMA O PRONALAZENJU
PROTIVOTROVA...**

Pep je poletela iz stolice, gotovo se preturivši, pošto je zaboravila na odstranjeno stopalo. Zadržavši se obema rukama za sto, uspjela je trapavo da se nakloni. Iščezao je displej na retini.

„Vaša visosti“, promucala je pognute glave, srećna što on ne vidi njen prazni članak iza stolnjaka.

Princ se trgao i bacio pogled preko ramena, a onda se nagnuo ka njoj. „Možda, ovaj...“ – prešao je prstima preko usana – „može bez tog 'visosti'?“

Razrogačenih očiju, Pep natera sebe da klimne glavom. „Dobro. Naravno. Kako... mogu... da li ste...“ Progutala je reči koje su joj se poput pirea od pasulja lepile za jezik.

„Tražim Lin Pep“, reče princ. „Da li je ovde?“

Pep se usudila da odvoji jednu šaku od stola i njom navu-
kla rukavicu još više preko zgloba. Zureći u prinčeve grudi,
promucala je: „Ja... ja sam Lin Pep.“

Pogledom je pratila njegovu šaku dok ju je spuštao na teme loptaste glave androida.

„Vi ste Lin Pep?“

„Da, Vaša visosti...“ Ugrizla se za usnu.

„Mehaničar?“

Klimnula je glavom. „Kako mogu da vam pomognem?“

Umesto odgovora, princ se sagnuo, izvivši vrat tako da je morala da ga pogleda u oči, i osmehnuo joj se. Srce joj zatrepta.

Princ se uspravio, terajući je da podigne pogled.

„Niste onakvi kako sam vas zamišljao.“

„Pa ni vi niste... baš onakvi kako sam... ovaj.“ Ne mogavši da izdrži njegov pogled, Pep je dohvatila androida i privukla ga na svoju stranu stola. „Šta nije u redu sa androidom, Vaša visosti?“

Android je izgledao kao da je upravo sišao sa fabričke trake, ali Pep je po prenatrpanim ženskim oblinama videla da se radi o zastarelom modelu. Bio je, doduše, glatkog dizajna, sa sferičnom glavom povrh kruškastog tela, bleštavobeboje boje.

„Ne mogu da je uključim“, reče princ Kaj, gledajući Pep kako proučava robota. „Jednog dana radila je normalno, a onda sutradan ništa.“

Pep je okrenula androida tako da njegov svetlosni senzor bude okrenut ka princu. Bilo joj je drago što njene šake obavljaju rutinske zadatke, a usta izgovaraju rutinska pitanja – nešto na šta je mogla da se usredsredi kako se ne bi unervozila i ponovo izgubila kontrolu nad internet vezom u svom mozgu. „Da li ste ranije imali problema s njom?“

„Ne. Jednom mesečno pregledaju je dvorski mehaničari i ovo je prvi pravi problem koji je ikada imala.“

Nagnuvši se napred, princ Kaj podiže Pepino malo metalno stopalo sa radnog stola, radoznalo ga okrećući u rukama. Pep se ukočila, gledajući ga kako zagleda šupljinu ispunjenu žicama i petlja oko gipkih zglobova njenih nožnih prstiju. Predugačkim rukavom svoje dukserice obrisao je jednu mrlju.

„Zar vam nije vruće?“, pitala je Pep, istog trenu zažalivši zbog tog pitanja kad se on ponovo usredsredio na nju.

Na trenutak se učinilo da je princa gotovo sramota. „Umirem od vrućine“, rekao je, „ali pokušavam da ne privlačim pažnju.“

Pep pomisli da mu kaže da mu ne uspeva, ali se predomislila. To što oko njene tezge nije bilo graje devojaka verovatno

je bilo dokaz da mu ide bolje nego što je mislila. Umesto da izgleda kao kraljevski srcelomac, samo je izgledao šašavo.

Pep se nakašljala i ponovo koncentrisala na androida. Našla je gotovo nevidljivu rezu i otvorila poklopac pozadi. „Zašto je ne poprave dvorski mehaničari?“

„Pokušali su, ali nisu uspeli da prokljuve šta joj je. Neko je predložio da je donesem vama.“ Spustio je stopalo a pažnju su mu privukli stari i ulubljeni delovi – delovi za androide, lebdelice, mrežne ekrane, port-ekrane. Delovi za kiborge. „Kažu da ste najbolji mehaničar u Novom Peking. Očekivao sam nekog starca.“

„Kažu, je li?“, promrmljala je.

Nije bio prvi koji se iznenadio. Većina njenih mušterija nije mogla da shvati kako jedna tinejdžerka može da bude najbolji mehaničar u gradu, a ona nikada nije javno pričala o tome otkud joj taj talenat. Što manje ljudi zna da je kiborg, to bolje. Bila je sigurna da bi poludela kada bi je svi prodavci na pijaci gledali s prezirom s kojim ju je gledala Čeng Sača.

Gurnula je malićem u stranu deo androidovih žica. „Ponekad se jednostavno izližu. Možda je vreme da nabavite novi model.“

„Bojim se da ne mogu. Ona nosi poverljive informacije. Od važnosti je za nacionalnu bezbednost da ih izvučem... pre nego što to učini neko drugi.“

Pep je prestala sa radom i pogledala u njega.

Izdržao je njen pogled čitave tri sekunde a onda mu usne zadrhtaše. „Šalim se. Nainsi je bila moj prvi android. Vezan sam za nju.“

U uglu Pepinog vidnog polja zatreptalo je narandžasto svetlo. Njeni optobionički implantati uhvatili su nešto, iako nije znala šta – gutanje knedle, prebrz treptaj, stezanje prinčeve vilice.

Navikla je na malo narandžasto svetlo. Stalno se palilo. Govorilo je da neko laže.

„Nacionalna bezbednost“, rekla je. „Čudno.“

Princ je nakrivio glavu, kao da je čika da ospori njegovu tvrdnju. Pramen crne kose upade mu u oči. Pep je pogledala u stranu.

„Model Tutor 8.6“, rekla je, čitajući nejasno osvetljenu pločicu u plastičnoj lobanji. Android je imao skoro dvadeset godina. Za jednog androida, bio je prestar. „Čini se da je u besprekornom stanju.“

Podigla je pesnicu i snažno udarila androida u obraz, jedva je uhvativši pre nego što se prevrnula na sto. Princ se trže.

Pep je ponovo postavila androida na njegova gazišta i pritiskala dugme za uključivanje, ali ništa se nije dogodilo. „Iznenadili biste se koliko često ovo upali.“

Princ se nelagodno zakikotao. „Sigurno ste vi Lin Pep? Mehaničar?“

„Hej, Pepeljasta! Našla sam ga!“ Ajko se dokotrljala iz gomile i dovezla do tezge, a njen plavi senzor je bleskao. Podigavši jednu račvastu šaku, tresnula je novo-novcijato srebrom obloženo stopalo na sto, u senci prinčevog androida. „Značajno je poboljšano u odnosu na ono staro, ne mnogo korišćeno, a žice se podudaraju. Plus, uspela sam da skinem trgovčevu cenu na samo šeststo univa.“

Pep preplavi panika. Još uvek balansirajući na svojoj ljudskoj nozi, zgrabila je stopalo sa stola i spustila ga iza sebe. „Svaka čast, Ajko. Guen-šifu će biti presrećan da dobije novo stopalo za svog droida za poslovnu pratnju.“

Ajkoin senzor se zatamnio. „Guen-šifu? Ne sračunavam.“

Osmehnuvši se kroz stisnute zube, Pep je pokazala na princa. „Ajko, molim te, odaj počast našoj mušteriji.“ Spustila je glas. „Njegovom carskom visočanstvu.“

Ajko je izvila glavu, uperivši okrugli senzor u princa, koji je bio preko metar viši od nje. Svetlo je blesnulo kad ga je njen senzor prepoznao. „Prinče Kaju“, rekla je, zacičavši metalnim glasom. „Uživo ste još zgodniji.“

Pepin stomak se zgrčio od nelagode, iako se princ nasmejaio.

„Dosta, Ajko. Dođi iza tezgje.“

Ajko je poslušala, odgurnuvši stolnjak i provukavši se ispod stola.

„Takva ličnost se ne sreće svaki dan“, reče princ Kaj, naslonivši se na dovratnik tezgje, kao da stalno donosi androide na pijacu. „Da li si je sama programirala?“

„Verovali ili ne, došla je takva. Pretpostavljam da je u pitanju greška u programiranju, verovatno ju je zato moja maćeha dobila za tako male pare.“

„Ja nemam grešku u programiranju!“, rekla je Ajko iza nje.

Pep je uhvatila prinčev pogled, na trenutak ošamućena njegovim opuštenim smehom, i ponovo zavukla glavu iza njegovog androida.

„I, šta misliš?“, pitao je.

„Moraću da joj odradim analize. Trebaće mi nekoliko dana, možda jedna nedelja.“ Zavukavši pramen kose iza uha, Pep je sela, zahvalna što može da odmori nogu dok proučava androidovu unutrašnjost. Znala je da sigurno krši neko pravilo lepog ponašanja, ali princu kao da to nije smetalo dok se naginjao napred i gledao u njene šake.

„Treba li da platim unapred?“

Pružio joj je levi ručni zglobov, u koji je bio utisnut njegov identifikacioni čip, ali Pep je odmahнула rukom u rukavici.

„Ne treba, hvala. Biće mi čast.“

Princ Kaj je hteo da se pobuni, ali onda je spustio šaku.

„Pretpostavljam da nema šanse da bude gotova pre festivala?“

Pep je zatvorila androidov panel. „Mislim da to neće predstavljati problem. Ali dok ne saznam šta joj fali...”

„Znam, znam.“ Klatio se na petama. „Puste želje.“

„Kako da vam javim kad bude bila spremna?“

„Pošalji poruku u palatu. Ili, da li ćeš biti ovde i sledećeg vikenda? Mogao bih tada da navratim.“

„O, da!“, rekla je Ajko iz zadnjeg dela tezge. „Ovde smo svakog pijačnog dana. Svratite ponovo. To bi bilo divno.“

Pep se trže. „Ne morate da...”

„Biće mi zadovoljstvo.“ Naklonio je glavu, ljubazno ih pozdravivši i istovremeno navukavši kapuljaču još više preko lica. Pep mu je uzvratila takođe klimnuvši glavom, znajući da je trebalo da ustane i nakloni se, ali se nije usuđivala da po drugi put iskušava svoju ravnotežu.

Čekala je dok se njegova senka nije izgubila sa stolnjaka, a onda prešla pogledom preko trga. Čini se da je prinčevo prisustvo među ustumaranom gomilom prošlo neprimećeno. Pepini mišići se opustiše.

Ajko se okrenula na bok, stiskajući svoje metalne hvataljke na grudima. „Princ Kaj! Proveri mi ventilator, mislim da se pregrevam.“

Pep se sagla i podigla svoje rezervno stopalo, obrisavši ga o vojničke pantalone koje je nosila. Proverila je oplatu, srećna što ga nije ulubila.

„Zamisli samo izraz na Pioninom licu kad čuje za ovo!“, rekla je Ajko.

„Pretpostavljam da će biti mnogo pištanja i cićanja.“ Pep je još jednom oprezno skenirala gomilu na trgu pre nego što se u njoj raspalila prva iskra ushićenja. Jedva je čekala da kaže Pioni. *Princ lično!* Iznenada je prasnula u smeh. To je nestvarno. Neverovatno. To je...

„O, bože.“

Pepin osmeh iščeze. „Šta?“

Ajko je račvastim prstom pokazala na njeno čelo. „Imaš masnu mrlju.“

Pep se trže i obrisa čelo. „Zezaš me.“

„Sigurna sam da nije ni primetio.“

Pep je spustila ruku. „Kao da je važno. Hajde, pomози da naučem ovo dok ne navrati još neko od kraljevske porodice.“ Naslonila je članak na koleno druge noge i počela da povezuje bojama kodirane žice, pitajući se da li je princ naseo.

„Taman ti je, zar ne?“ , reče Ajko, držeći šaku šrafova koje je Pep zavrtala u ranije izbušene rupe.

„Veoma je lepa, Ajko, hvala ti. Nadam se samo da Adri neće primetiti. Ubila bi me kad bi znala da sam dala šeststo univa za stopalo.“ Zategla je poslednji šraf i ispružila nogu, okrenuvši članak napred-nazad, mrdajući nožnim prstima. Bila je malo kruta i nervnim završecima biće potrebno nekoliko dana da se usaglase sa novim žicama, ali bar više neće morati da hramlje.

„Savršena je“, rekla je, navukavši čizmu. Ugledala je svoje staro stopalo, koje je Ajko držala kleštima. „Možeš to đubre da ba...“

Pepine uši probi vrisak. Trgla se kad joj je zvuk ispunio slušni interfejs i okrenula se u pravcu odakle je došao. Pijaca utihnu. Deca, koja su se sada igrala žmurke među zbijenim tezgama, izvukla su se iz svojih skrovišta.

Vrisak je dopirao od pekarke Čeng Sače. Zbunjena, Pep je ustala i popela se na stolicu da osmotri gomilu. Ugledala je Saču u njenoj tezgi, iza staklene vitrine sa milihbrotom i valjušcima sa svinjetinom, kako bulji u svoje ispružene šake.

Pep je pokrila rukom nos, a vest se u trenu proširila ostatkom trga.

„Kuga!“, viknuo je neko. „Ima kugu!“

Ulicu preplavi panika. Majke su skupljale decu, očajnički im pokrivajući lica rukama dok su se gurale da pobjegnu od Sačine tezge. Prodavci su zatvarali svoja rolo-vrata.

Sunto vrisnu i pojuri ka svojoj majci, ali ona ispruži ruke ka njemu. *Ne, ne, ne približavaj se.* Susedni prodavac zgrabio je dečaka, stavio ga pod mišku i pojurio; Sača je doviknula nešto za njim, ali reči se izgubiše u metežu.

Pepina utroba se prevrtala. Ne mogu da beže, inače će Ajko izgaziti u haosu. Zadržavši dah, dohvatila je uzicu u uglu tezge i spustila metalna vrata na šinama. Obavila ih je tama, izuzev jedne trake dnevne svetlosti po podu. Iz betonskog poda izbijala je toplota, čineći skućeni prostor zagušljivim.

„Pep?“, upitala je Ajko, a u njenom robotskom glasu osetila se briga. Upalila je svoj senzor, preplativši tezg u plavim svetlom.

„Ne brini“, rekla je Pep, skočivši sa stolice i dohvativši masnu krp u sa stola. Krici su već zamirali, a njena tezga postala je prazan univerzum za sebe. „Ona je na drugom kraju. Ovde smo bezbedne.“ Ali ipak se povukla do zida sa policama, čučnula i pokrila usta i nos krpom.

Čekale su tu. Pep je disala što je pliće mogla, dok nisu čule sirene lebdelice hitne pomoći koja je došla i odvela Saču.

Drugo

POGLAVLJE

SIRENE HITNE POMOĆI NISU POTPUNO NI UTIHNULE A ŠUM

još jednog motora zatutnja skverom. Tišinu pijace preseklo je trupkanje stopala po pločniku, a onda je neko počeo da izdaje naređenja. Čuo se grleni odgovor.

Prebacivši svoju poštarsku torbu preko leđa, Pep je oprežno prešla prašnjavi pod svoje težge i provukla se pored stolnjaka kojim je bio prekriven njen radni sto. Zavukla je prste u prorez svetla ispod vrata i polako ih otvorila. Prislonivši obraz uz topli, šljunčani pločnik, uspela je da razabere tri para žutih čizama na drugom kraju trga. Ekipa hitne pomoći. Podigla je još malo vrata i posmatrala ljude – svi su nosili maske – kako tečnošću iz žute kante polivaju unutrašnjost težge. Čak i na drugom kraju trga, Pep je nabrala nos zbog smrada.

„Šta se dešava?“, pitala je Ajko iza nje.

„Spaliće Čeng-đjinu težgu.“ Pep je preletela pogledom preko trga, primetivši besprekornu belu lebdelicu pored ugla. Izuzev trojice muškaraca, trg je bio pust. Prevrnuvši se na leđa, Pep je pogledala u Ajkoin senzor, koji je još

uvek prigušeno sijao u mraku. „Otići ćemo kad se plamen rasplamsa, kad ne budu obraćali pažnju.“

„Jesmo li u nevolji?“

„Ne. Samo mi se ne ide danas u karantin.“

Jedan čovek je uzviknuo nekakvo naređenje, posle čega se začulo trupkanje koraka. Pep je okrenula glavu i gvirnula kroz prorez. Plamen je bio bačen na tezgu. Miris benzina ubrzo se pomešao sa mirisom zagorelog tosta. Ljudi su se odmakli, a njihove uniforme ocrtavale su se naspram sve veće vatre.

Pep je podigla ruku, uhvatila androida princa Kaja oko vrata i povukla ga dole pored sebe. Gurnuvši ga pod mišku, odgurnula je vrata dovoljno da se provuče, ne odvajajući pogled od leđa ljudi. Ajko je izašla za njom, pribivši se uz susednu tezgu dok je Pep spuštala vrata. Šmugnule su pored izloga radnji – većina je bila ostavljena širom otvorena tokom masovnog bekstva – i skrenule u prvi uzani prolaz između prodavnica. Nebo nad njima bilo je prošarano crnim dimom. Nekoliko sekundi kasnije, gomila novinarskih lebdelica prozujala je iznad zgrada, na putu do tržnice.

Pep je usporila kada su se dovoljno udaljile od pijace, izvukavši se iz lavirinta uličica. Sunce je prešlo nebom, zalazeći iza nebodera na zapadu. Vazduh se preznojavao na avgustovskoj vrelini, ali s vremena na vreme topli vetrić bi dunuo između zgrada, podižući vrtloge smeća iz slivnika. Četiri bloka od pijace, na ulicama su se ponovo pojavili znaci života – pešaci su se okupljali na pločnicima i čavrljali o izbijanju kuge u centru grada. Na mrežnim ekranima ugrađenim u zidove zgrada video se direktni prenos požara i dima u centru Novog Pekinga uz panične naslove u kojima je broj zaraženih rastao iz sekunda u sekund – iako je, koliko je Pep znala, potvrđeno da je za sada samo jedna osoba obolela.

„Onolike buhtle“, reče Ajko dok su prolazile pored krupnog kadra pocrnele tezge.

Pep se ugrizla za unutrašnji deo obraza. Nijedna nikada nije probala čuvene slatkiše iz pekare na pijaci. Ajko nije imala čulo ukusa, a Čeng Sača nije usluživala kiborge.

Visoke poslovne zgrade i šoping centri polako su se stopili sa raštrkanim stambenim zgradama, podignutim toliko blizu da su se pretvorile u beskonačan niz stakla i betona. Stanovi u ovom kraju grada nekada su bili prostrani i traženi, ali su s vremenom toliko razdeljeni i prepravljani – u stalnom pokušaju da se što više ljudi nagura na istoj kvadraturi – da su se zgrade pretvorile u lavirinte hodnika i stepeništa.

Ali sve to nakrcano ruglo na trenutak je zaboravljeno kad je Pep skrenula za ugao u svoju ulicu. Na pola koraka mogla je između kompleksa zgrada da nazre palatu Novog Pekinga, koja se spokojno pružala na litici nad gradom. Šiljati zlatni krovovi palate presijavali su se na suncu, narandžasti, a prozori su odbijali svetlo nazad ka gradu. Ukrašeni zabati, nanizani paviljoni nagnuti opasno blizu ivici litice, zaobljeni hramovi što se uzdižu u nebesa. Pep je zastala duže nego obično da je pogleda, razmišljajući o nekom ko živi iza tih zidina, ko je možda baš u ovom trenutku tamo gore.

Znala je ona da princ živi tamo svaki put kad bi videla palatu, ali danas je osetila neku povezanost koju nikada ranije nije osetila, a sa njom je došlo i nekakvo zadovoljstvo sobom. Upoznala je princa. Došao je do njene tezge. Znao je njeno ime.

Udahnuvši vlažni vazduh i osetivši se detinjasto, Pep se naterala da se okrene. Počeće da zvuči kao Pioni.

Prebacila je kraljevskog androida u drugu ruku dok su se ona i Ajko provlačile ispod nadstrešnice stambene zgrade

Feniksov toranj. Pokazala je svoj oslobođeni ručni zglob identifikacionom skeneru na zidu i čula kliktanje brave.

Ajko je svojim produžecima za ruke spuštala stepenice dok su silazile u podrum, mračni lavirint magacinskog prostora zatvoren žičanom ogradom. Kad ih je zapahnuo talas ustajalog vazduha, android Ajko je uključila svoj reflektor, raspršivši senke koje su bacale raštrkane halogenke. Video se put od stepeništa do skladišnog prostora pod brojem 18–20 – skućene, uvek hladne ćelije koju je Adri dozvoljavala Pep da koristi za svoj posao.

Pep je među kršem na radnom stolu napravila mesta za androida i spustila poštarsku torbu na pod. Zamenila je teške rukavice za rad drugim, manje ofucanim parom, a onda zaključala ostavu. „Ako Adri pita“, rekla je dok su išle ka liftovima, „naša tezga je daleko od pekare.“

Ajkoino svetlo zatrepta. „Ubeleženo.“

Bile su same u liftu. Tek kad su izašle na jedanaestom spratu, zgrada se pretvorila u uzavrelu košnicu – deca su se jurila niz hodnike, domaće mačke i mačke lutalice šunjale su se uza zidove, a kroz vrata je dopiralo neprekidno brbljanje sa mrežnih ekrana. Pep je podesila beli šum u svom moždanom interfejsu dok se probijala kroz gomilu decu na putu do svog stana.

Vrata su bila širom otvorena, nateravši Pep da zastane i proveri broj pre nego što je ušla.

Čula je Adrin kruti glas iz dnevne sobe: „Dublji dekolte za Pioni. Izgleda kao starica.“

Pep je virnula iza ugla. Adri je stajala sa jednom rukom na okviru hologramskog kamina, obučena u bademantil izvezen hrizantemama, utapajući se u zbirku drečavih lepeza kojima je bio prekriven zid iza nje – reprodukcije napravljene tako da izgledaju kao antikviteti. Sa licem koje

se presijavalo od mnogo pudera i s previše drečavo namananim usnama, Adri je gotovo i sama ličila na reprodukciju. Bila je našminkana kao da je planirala negde da ide, iako je retko izlazila iz stana.

Ako je i primetila Pep kako okleva u dovratku, nije na nju obratila pažnju.

Na mrežnom ekranu iznad hladnog plamena video se snimak sa pijace. Od pekarske tezge ostali su samo krš i okvir prenosive pećnice.

U središtu sobe, Perl i Pioni stajale su umotane u svilu i til. Pioni je podigla svoju tamnu kovrdžavu kosu dok je žena koju Pep nije prepoznala petljala oko izreza na njenoj haljini. Pioni je ugledala Pep preko ženinog ramena i oči joj zasjaše, a lice joj se ozari. Pokazala je na haljinu, jedva se suzdržavši da ne cikne.

Pep joj uzvрати kezom. Njena mlađa polusestra ličila je na anđela, u srebrnoj haljini koja se presijavala, s nijansama u boji lavande pri svetlu vatre.

„Perl.“ Adri je uperila kvrgavi prst u svoju stariju ćerku i Perl se okrenula, pokazavši niz biserne dugmadi na leđima. Njena haljina je imala isti uski korset i volane kao Pionina, samo što je bila sašivena od materijala koji se presijavao u boji zlata. „Hajde da je još malo suzimo u struku.“

Provukavši čiodu kroz rub Pioninog dekoltea, neznanka se trгла ugledavši Pep na dovratku, ali se brzo okrenula. Odmakavši se, žena je izvadila gomilu oštarih čioda koje je držala među usnama i nakrivila glavu u stranu. „Već je prilično uska“, reče. „Želimo da pleše, zar ne?“

„Želimo da nađe muža“, reče Adri.

„Ne, ne“, krojačica se zakikotala dok je pružala ruku da uhvati tkaninu oko Pioninog struka. Pep je videla da Perl

uvlači stomak koliko god može; primetila je uglove rebara ispod tkanine. „Premlada je za brak.“

„Imam sedamnaest godina“, rekla je Perl, prostrelivši ženu pogledom.

„Sedamnaest! Vidiš? Dete. Sad je vreme za provod, je l' tako, devojko?“

„Previše je ona skupa za *provod*“, rekla je Adri. „Očekujem rezultate od ove haljine.“

„Ne brinite, Lin-đije. Biće ljupka poput jutarnje rose.“ Strpavši čiode nazad među usne, žena se ponovo usredsredila na Pionin izrez.

Adri je podigla bradu, konačno primetivši Pep, preletevši pogledom preko njenih prljavih čizama i vojničkih pantalo-
na. „Zašto nisi na pijaci?“

„Zatvorili su je danas ranije“, reče Pep, značajno pogledavši u mrežni ekran koji Adri nije pratila. Glumeći ravnodušnost, Pep je pokazala palcem na hodnik. „Idem samo da se operem i spremna sam da probam haljinu.“

Krojačica je zastala. „Još jedna haljina, Lin-đije? Nisam donela materijal za...“

„Jesi li konačno zamenila magnetni pojas na lebdelici?“

Pepin osmeh zadrhta. „Ne. Nisam još.“

„Pa, nijedna od nas neće ići na bal ako se to ne sredi, zar ne?“

Pep je obuzdala bes. Već su dvaput ove nedelje vodile taj isti razgovor. „Treba mi novac da kupim novi magnetni pojas. Najmanje osamsto univa. Da se zarada sa pijace ne uplaćuje direktno na tvoj račun, do sada bih ga već kupila.“

„I da ti verujem da ga nećeš potrošiti na svoje besmislene igračke?“ Izgovorivši *igračke*, Adri je iskrivivši usnu prostrelila pogledom Ajko, iako je ova zapravo pripadala njoj. „Osim toga, ne mogu da priuštim i magnetni pojas i novu haljinu

koju ćeš samo jednom obući. Moraćeš da nađeš neki drugi način da popraviš lebdelicu ili nađi sama sebi haljinu za bal.“

Pep je osetila kako se bes u njoj rasplamsava. Mogla bi da napomene da su Perl i Pioni mogle da dobiju kupljene a ne šivene haljine, kako bi se uštedelo i za Pepinu. Mogla bi da napomene i to da će haljine nositi samo jedanput. Mogla bi da napomene da bi, s obzirom na to da je ona ta koja radi, novac trebalo da bude njen da ga potroši kako želi. Ali svaka rasprava bila bi uzaludna. Zakonski, Pep je pripadala Adri, koliko i kućni android, pa tako i njen novac, ono malo njenog imetka, čak i novo stopalo koje je upravo prikačila. Adri je volela da je na to podseća.

Zato je zatomila bes pre nego što je Adri primetila iskru neposlušnosti.

„Možda ću moći da ponudim nešto u zamenu za magnetni pojas. Proveriću u lokalnim radnjama.“

Adri frknu. „Zašto ne zamenimo tog bezvrednog androida za njega?“

Ajko se sakrila iza Pepinih nogu.

„Ne bismo za nju dobili mnogo“, reče Pep. „Niko ne želi tako star model.“

„Ne. Ne želi, zar ne? Možda ću obe morati da vas prodam za rezervne delove.“ Adri je pružila ruku petljajući oko nezavršenog ruba Perlinog rukava. „Ne zanima me kako ćeš popraviti lebdelicu, samo je popravi pre bala – jeftino. Ne želim da mi ta gomila starudije zauzima dragoceni prostor za parkiranje.“

Pep je nabila ruke u zadnje džepove. „Hoćeš da kažeš da ako popravim lebdelicu i nabavim haljinu, stvarno mogu da idem na bal ove godine?“

Adrine usne nabraše se malčice na uglovima. „Biće čudo ako nađeš nešto prikladno da obučeš, što bi sakrilo tvoje“

– pogled joj pad na Pepine čizme – „*ekscentričnosti*. Ali da, ako popraviš lebdelicu, pretpostavljam da možeš da ideš na bal.“

Pioni se iznenađeno osmehnula Pep, a njena starija sestra okrenula se ka njihovoj majci. „Je l’ ti to ozbiljno? *Ona?* Da ide sa *nama?*“

Pep je naslonila rame na okvir vrata, pokušavajući da od Pioni sakrije razočaranje. Perl se bez potrebe uvredila. U uglu Pepinog vidnog polja zatreperilo je malo narandžasto svetlo – Adri nije ozbiljno mislila ono što je obećala.

„Pa“, rekla je, trudeći se da zvuči obodreno. „Onda bolje da idem da nađem magnetni pojas.“

Adri je odmahнула rukom ka Pep, ćutke je otpustivši i ponovo se usredsredila na Pioninu haljinu.

Pep je bacila još jedan pogled na raskošne haljine svojih sestara, a onda se povukla iz sobe. Jedva da je skrenula ka hodniku kad Pioni zaciča.

„Princ Kaj!“

Zaledivši se, Pep se okrenula ka mrežnom ekranu. Upozorenja na kugu zamenio je direktan prenos iz sale za odnose s javnošću u palati. Princ Kaj se obraćao gomili novinara – ljudima i androidima.

„Pojačaj“, reče Pioni, odgurnuvši krojačicu.

„...istraživanje je i dalje naš glavni prioritet“, govorio je princ Kaj, stiskajući ivicu govornice. „Naš istraživački tim rešen je da nađe vakcinu za ovu bolest koja mi je odnela majku i preti da uzme i oca, kao i desetine hiljada građana. Situacija je još očajnija, imajući u vidu epidemiju do koje je došlo danas na području grada. Više ne možemo da tvrdimo da je ovo bolest koja pogađa samo siromašne, ruralne zajednice u našoj zemlji. Letumoza nam svima preti i naći ćemo način da je zaustavimo. Tek tada ćemo moći da počnemo

svoj privredni oporavak i vratimo Istočnom Komonveltu nekadašnji prosperitet.“

Gomilom se proneo mlak aplauz. Istraživanja kuge traju još otkako je pre dvanaest godina u jednom gradiću u Afričkoj Uniji došlo do prve epidemije. Činilo se da nije bilo mnogo napretka. U međuvremenu, bolest se pojavila u stotinama zajednica širom sveta, naizgled nepovezanih. Stotine hiljada ljudi se razbolelo, patilo, umrlo. Čak se i Adrin muž zarazio na putu u Evropu – istom onom putu na kome je pristao da bude staratelj jedanaestogodišnjeg kiborg-siročeta. Jedna od nekoliko Pepinih uspomena na tog čoveka bila je kako ga odvoze u karantin dok Adri praska kako ne može da je ostavi sa *tim stvorom*.

Adri nikad nije pričala o svom mužu, a u stanu je ostalo malo stvari koje su podsećale na njega. Jedino sećanje na to da je uopšte postojao bio je niz holografskih ploča i izrezbarenih medaljona poređanih na okviru kamina – nagrade i pohvalnice sa nekog međunarodnog sajma tehnike, koje je dobio tri godine zaredom. Pep nije imala pojma šta je izumeo. Izgleda da, šta god to bilo, nije zaživelo, jer posle smrti nije svojoj porodici ostavio gotovo nimalo novca.

Na ekranu je prinčev govor prekinut kada je neki neznac kročio na podijum i pružio princu Kaju neku poruku. Prinčev pogled se smračio. Ekran se zatamnio.

Salu za odnose s javnošću zamenio je sto pred plavim ekranom. Za njim je sedela neka žena, bezizraznog lica, toliko snažno se naslanjajući na ploču stola da su joj zglobovi na prstima pobeledi.

„Prekidamo konferenciju za novinare Njegovog carskog visočanstva sa novostima o stanju njegovog Carskog veličanstva cara Rikana. Carevi doktori upravo su nas obavestili da je Njegovo veličanstvo ušlo u treću fazu letumoze.“

Krojačica je uzdahnula i izvadila čiode iz usta.

Pep se pribila uz okvir vrata. Nije joj ni palo na pamet da izrazi Kaj u svoje saučešće, ili poželi caru ozdravljenje. Mora da je pomislio kako je bezosećajna. Neznalica.

„Rečeno nam je da se čini sve da Njegovom carskom veličanstvu sada bude što ugodnije, a zvaničnici iz palate kažu da istraživači ne prestaju da traže vakcinu. Još uvek su hitno potrebni dobrovoljci za testiranje protivotrova, čak i dok se selekcionisanje kiborga nastavlja.“

„Bilo je mnogo polemike oko 126. godišnjeg Festivala mira, zbog careve bolesti, ali princ Kajto je izjavio novinarima da će se organizovanje festivala nastaviti kao što je planirano i da se nada da će to uneti malo radosti u ova tako tragična vremena.“ Voditeljka je zastala, oklevajući, čak i uz podsetnik pred sobom. Lice joj se raznežilo, a kruti glas zatitrao je kada je završila sa: „Živeo car.“

Krojačica je mrmljajući ponovila reči voditeljke. Ekran se ponovo zatamnio, a onda se na njemu opet pojavio prenos konferencije za novinare, ali princ Kaj je napustio pozornicu. Među okupljenim novinarima vladao je metež dok su izveštavali o događaju, svako pred svojom kamerom.

„Znam jednog kiborga koji bi mogao da se dobrovoljno prijavi za testiranje kuge“, reče Perl. „Što bismo čekali selekcionisanje?“

Pep je pogledala u Perl, koja je bila gotovo trinaest centimetara niža od nje, iako je bila samo godinu dana mlađa. „Dobra ideja“, rekla je. „A onda bi ti mogla da nađeš posao da platiš svoju lepu haljinu.“

Perl zareža: „Porodicama dobrovoljaca plaćaju odštetu, žicoglava.“

Selekcionisanje kiborga pokrenuo je pre godinu dana jedan carski istraživački tim. Svakog jutra, među hiljadama

kiborga koji su boravili u Istočnom Komonveltu izvlačen je po jedan identifikacioni broj. Ispitanici su dovoženi čak iz dalekih provincija poput Mumbaja i Singapura, kako bi poslužili kao zamorčići za testiranje protivotrova. To je predstavljeno kao nekakva čast, žrtvovanje za dobro čovečanstva, ali zapravo je bilo samo još jedan podsetnik da kiborzi nisu bili kao svi ostali. Mnogima od njih velikodušni naučnici dali su šansu da ponovo žive tako da su sopstveni život dugovali onima koji su ih stvorili. Po mišljenju mnogih, imali su sreće što su i ovoliko živeli. Pošteno je da budu prvi koji će dati život u potrazi za lekom.

„Ne možemo da prijavimo Pep“, reče Pioni, gužvajući suknju rukama. „Treba mi da mi popravi port-ekran.“

Perl je frknula i okrenula obema leđa. Pioni je nabrala nos.

„Prestanite da se prepirete“, reče Adri. „Pioni, gužvaš suknju.“

Pep se povukla u hodnik kad se krojačica vratila svom poslu. Ajko je već bila dva koraka ispred nje, jedva čekajući da pobegne od Adri.

Bila je zahvalna Pioni što joj je priskočila u pomoć, naravno, ali znala je da će na kraju biti svejedno. Adri je nikada ne bi dobrovoljno prijavila za testiranje, jer tako bi ostala bez jedinog izvora prihoda, a Pep je bila ubeđena da njena maćeha u životu nikad nije radila.

Ali ako bude izabrana u selekcionisanju, niko tu ništa neće moći da uradi. A činilo se da je u poslednje vreme nesrazmerno veliki broj izabranih bio iz Novog Pekinga i okolnih predgrađa.

Svaki put kada bi žrtva selekcije bila neka tinejdžerka, Pep bi zamislila sat kako joj otkucava u glavi.

Treće

POGLAVLJE

„IDEŠ NA BAL!“ AJKO JE ŠKLJOCNULA HVATALJKAMA OPO-
našajući tapšanje. „Moramo da ti nađemo haljinu i cipele.
Neću ti dozvoliti da nosiš te užasne čizme. Naći ćemo neke
nove rukavice i...“

„Možeš li da doneseš ovamo to svetlo?“, reče Pep, izvu-
kavši gornju fioku njene uspravne kutije za alat. Prekopala
je po njoj, a rezervni zavrtnji i naglavci zazvečашe kad se
Ajko dokotrljala do nje. Plavičasto svetlo rasteralo je tminu
u skladištu.

„Pomisli samo kakvu će sve hranu imati“, reče Ajko. „I
haljine. I muziku!“

Pep nije obraćala pažnju na nju, birajući najrazličitiji alat
i ređajući ga po Ajkoinom magnetnom trupu.

„Oh, bože! Zamisli, princ Kaj! Mogla bi da plešeš sa prin-
cem Kajem!“

Ovo je nateralo Pep da zastane i začkilji u Ajkoino zasle-
pljujuće svetlo. „Zašto bi princ plesao sa mnom?“

Ajkoin ventilator je zujao dok je tražila nekakav odgovor.
„Zato što ovog puta nećeš imati ulje na licu.“

Pep se suzdržala da se ne zakikoće. Rasuđivanje androida bilo je ponekad tako jednostavno. „Žao mi je što moram da te razočaram, Ajko“, rekla je, zalupivši fioku i prešavši na sledeću, „ali ne idem na bal.“

Ajkoin ventilator na trenutak je zastao, pa se ponovo pokrenuo. „Ne sračunavam.“

„Za početak, upravo sam potrošila svu ušteđevinu na novo stopalo. Ali čak i da imam novca, zašto bih ga potrošila na haljinu, ili cipele, ili rukavice? Kakvo bacanje para.“

„Na šta drugo bi mogla da ga potrošiš?“

„Na ceo komplet francuskih ključeva? Na kutiju za alat sa fiokama koje se ne zaglavljuju?“ Zalupila je drugu fioku ramenom da naglasi ono što je rekla. „Učešće za sopstveni stan u kome više neću morati da budem Adrina sluškinja?“

„Adri neće potpisati dokumenta za moje oslobođanje.“

Pep je otvorila treću fioku. „Znam. U svakom slučaju bi koštalo mnogo više od glupave haljine.“ Zgrabila je odvijач i šaku francuskih ključeva i stavila ih povrh kutije s alatom. „Možda će mi presaditi kožu.“

„Tvojoj koži ništa ne fali.“

Pep krajičkom oka pogleda u Ajko.

„Oh. Misliš na svoje kiborške delove.“

Zatvorivši treću fioku, Pep je dohvatila poštarsku torbu sa radnog stola i nagurala alat u nju. „Šta još misliš da će nam... oh, dizalica. Gde li sam je spustila?“

„Ponašaj se nerazumno“, reče Ajko. „Možda bi mogla da se menjaš za haljinu ili da je nabaviš u komisionu. Umirem od želje da uđem u onu prodavnicu sa starim haljinama u Ulici Sakura. Znaš na koju mislim?“

Pep je preturala po alatu koji je zalutao ispod radnog stola. „Nije važno. Ne idem.“

„Ali jeste važno. U pitanju je bal. I princ!“